

En hälsning från oss på

ABRIGO

hösten 2024

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL

Rundbrev på nätet.

Visst är det roligt att få brev. Men idag har många tillgång till e-post. Vi jobbar hårt på att förbättra vår mailversion. Vill Du gå över till att få rundbrevet digitalt hjälper Du oss att sänka våra kostnader. Sänd ett mail till info@abrigo.se, så ordnar vi det!

Vänner och medarbetare,

Jag sitter vid mitt skrivbord på Abrigo en brasiliansk vårdag. Om några timmar skall jag börja min långa resa tillbaka till Sverige efter tre veckors arbete. Jag fick tidigarelägga mitt besök eftersom min far avled efter lång sjukdom, och jag fick ville stödja min mamma, mina syskon, syskonbarn och syskonbarnbarn – över 100 familjemedlemmar! När jag därefter kom till Abrigo förstod jag att behövdes. Aldrig har vi haft så många boende, och så många verkligt svåra fall. Det sliter hårt på våra anställda, som varje dag måste fatta svåra beslut. Men jag fick också möjlighet att göra det jag tycker mest om, att fungera som extralärare i Förskolan.

Detta rundbrev handlar om en person, vars levnadsöde är en påminnelse också för mig i självömkans stunder; att ta livet som det är och göra det bästa av det.

Olímpia – hennes egen berättelse

När jag föddes bodde min mamma hos mormor i en kåk i favelan Senador Correia i Rios östra utkanter. Min mamma hade redan två pojkar med olika män, och så föddes jag dotter till en tredje pappa, som sedan stack. Stämningen var dålig, och mormor var sträng och mycket vidskeplig så när jag föddes som gravt handikappad såg hon det som ett straff och mig som ett missfoster.

Jag fördes till ett sjukhus som heter Bom Samaritano, byggt som ett internat för dövstumma barn i slutet av 1800-talet. Nu är det en institution för fysiskt och mentalt handikappade barn – de hopplösa fallen som ingen vill ha. Min mormor förbjöd mamma att besöka mig. Jag fanns inte. Men jag minns att hon besökte mig en gång när jag var i tvåårsåldern. Eller så är det något jag har intalat mig själv eftersom jag ville att det skulle vara så. Det var inte många barn som fick besök.

Många har frågat mig om det var svårt där på sjukhuset, men hur skulle jag kunna svara på det? Jag hade inget att jämföra med.

Det var mycket gråt och skrik, personalen slog barn och vi fick höra att vi var en belastning för samhället och borde ha vett att dö.

När jag var 12 år blev jag överförd till en institution för fysiskt handikappad. Och först där fick jag lära mig läsa och skriva. Det var en stor händelse för mig, Jag älskade varje lektion och tog mig snabbt fram och hamnade i nivå med barn i min egen ålder. Där fick jag stanna tills jag var 16, och sedan kom jag till ett hem för vanföra vuxna.

Jag hade alltid fått höra att jag var förlamad på grund av polio, men nu fick jag veta sanningen; jag hade drabbats av en hjärnblödning redan som foster. På den nya institutionen fanns en sköterska som slog patienterna, också mig. Jag fick hjälp att göra en anmälan. Hos polisen blev jag tagen på allvar, och en polis började ta reda på mer om mitt ursprung. När han sökte efter mitt namn och födelsedatum fick han fram att min mammas namn var Maria Isabel, men att hon dött bara två månader tidigare. Det kändes svårt. Jag hade velat tala med henne, fråga om hon tänkt på mig under alla dess år. Om hon älskat mig, om det var mormor som förbjudit att hon besökte mig. Och det var där jag också fick vet att jag hade två bröder, Jorge och Bruno. Vi hade alla olika pappor. Jag har nu kontakt med min bror Jorge, och han har berättat mycket om min mamma och mormor.

Jag blev gravid 2016, då var jag 36 år. Många beklagade mig och frågade sig hur det skulle gå, med tanke på mitt handikapp. Men jag var lycklig. Jag ville höra ihop med någon, få uttrycka den kärlek och omsorg som jag själv aldrig fått. Och så blev det! Jag har en underbar dotter.

Men nu var jag alltså gravid och hur skulle jag klara det? Bland mina vänner fanns Angela, som hade bott på Abrigo och fött sitt barn där. Hon hade ofta talat om sin tid på Abrigo, och sa "Nu är det du som skall åka di!" Och så blev det. Trots att jag gjorde invändningar och tänkte att jag kanske inte skulle blir mottagen. Men det blev jag och fick all hjälp man kan tänka sig, alla ställde upp för mig och jag fick vänner för livet. Dr Juarez, läkaren på Abrigo, undersökte mig tre gånger i veckan och han var också med vid förlossningen.

På Abrigo kunde man stanna två år, men även det löste sig. Det fanns ett övergivet hus i Niteroi på en gata med bostäder för högre statstjänstemän, men när Brasília blev huvudstad flyttades tjänstemännen dit och hela området skulle rivas. Men det hände aldrig och gatan ockuperades av ett narkotikasyndikat. Nu var vi fyra flickor som lärt känna varandra på Abrigo som flyttade in i ett av de övergivna husen. På första våningen gick det inte att bo, men det fanns fyra rum på andra våningen. El och vatten var avstängt, men elen ordnades genom en

tjuvkoppling till en lyktstolpe, och några av banditerna gjorde en ledning från en fungerande vattenledning och konstruerade en brunn på gården. Där hämtade vi vatten med hjälp av spänner. Eftersom vi bodde på andra våningen var jag i praktiken bunden till mitt rum. Men jag hade utsikt över en trädunge och det var fint. En av kvinnorna, Adriana, var mentalt handikappad och myndigheterna hade tagit hennes barn. Det tyckte hon var rätt. ”Jag är galen, inte kan jag ta hand om barn” sa hon. Men som hon hjälpte mig och min dotter Carolina! Hon är väldigt stor och stark, och bar varje dag upp vatten och skötte matlagningen. Hon kunde inte förstå hur man gjorde, men jag låg i min säng och ropade ”Nu tar du det och nu gör du så.” Hon var alltid lika förundrad över att det lyckades.

Det var ju mycket våld och skjutningar på gatan, men banditerna hade fått för sig att Adriana hade ”det onda ögat” och de har en väldig respekt för henne. Därför var jag trygg när hon följde Carolina till skolan. Och vi fick vara ifred.

Och du vet ju själv hur det var de gånger du besökte oss. Grinden som banditerna satt upp på gatan med beväpnade vakter, inte ens polisen vågade sig in. Men det gjorde du. Och Adriana mötte vid grinden och röt till vakterna ”Han skall besöka oss!”

Jag fick möjlighet att ta över en begagnad dator, och fixa internet. Det förändrade mitt liv och bröt min isolering! Jag kunde läsa och skriva, men hade aldrig tillgång till böcker. Men nu, genom internet, hade jag tillgång till allt! Och jag vill inte skryta, men jag lärde mig snabbt hur man

använder nätet. Och på kvällarna hjälpte jag Carolina med hennes läxor, genom att ta fram information. Här började jag också söka hjälp för mitt handikapp. Och en dag, för fyra år sedan, fick jag tag på en specialist. Det blev en krånglig byråkratisk väg innan jag kom fram till operation.

Kravet som ställdes var, att jag hade bostad och vård under rehabiliteringen. Operationen sköts upp flera gånger, men jag gav aldrig upp hoppet. Och så kom då dagen. Jag visste att operationen ansågs komplicerad men jag var inte ängslig utan bara tacksam. Första tiden fick jag vara på intensivvård och sedan på sal, innan en ambulans förde mig till Abrigo. Det var som att komma hem. Och jag fick veta att folk i Sverige och Norge sänt pengar för att jag skulle få en riktig lasarettssäng. Jag skulle önska att alla fick se den och hur bra jag har det!

Jag får fysioterapi här två gånger i veckan och det hjälper mig att komma vidare. Och jag måste erkänna, att det inte varit lätt. Det är klart att det gör ont. Men jag hade inte väntat att jag skulle känna mig så rädd när jag skall stå upp. En hisnande känsla. Jag skall alltså för första gången i mitt liv lära mig gå vid 54 års ålder.

Mina vänner här på Abrigo har presenterat mitt fall för myndigheterna och jag skall få förtur i ett bostadskomplex som uppförs en halvmil härifrån. Där finns några lägenheter i första plan med en ramp ut mot gården, så att jag kan ta mig in och ut.

Carolina är nu 16 år, och kommer snart att vilja leva sitt eget liv. Men jag har tänkt, att jag skulle kunna dela bostad med Adriana. Hon har ju inga släktingar och är ensam. Hon är lite speciell, men vi är vana vid varandra och kan ha sällskap. Och ibland drömmer jag, att hon kan köra mig till en park i rullstolen och att vi där kan dricka kaffe. Ja, det är ju inte bara en dröm, det kan bli en verklighet! Vi har båda pension, det är inte mycket men det kommer att räcka gott för oss.

Folk tycker synd om mig och beklagar mig. Det har jag själv aldrig gjort. Vad har man för nytta av det? Man får ta saker som de är och göra det bästa av det. De flesta människor jag mött har varit snälla och hjälpsamma. De andra har jag utan svårigheter kunnat glömma.

Jag har fått min operation. Jag kommer att kunna använda rullstol och ta mig fram till den. Jag ser fram emot att ta några steg mot framtiden.

Stefan Martinsson, som är tacksam för att jag i 18 år fått vara del av Olimpias liv.

Juristtjänsten **Jurio** erbjuder hjälp att sätta upp testamente, kostnadsfritt för Dig och för oss. Hör av Dig till oss, eller läs om tjänsten på vår hemsida www.abrigo.se Abrigo är befriad från reavinst på fastigheter och värdepapper.

Minnesblad och Hyllningsblad! Beställ Du via vår hemsida (där Du själv kan skriva ut ett blad) www.abrigo.se eller mail till info@abrigo.se

Göteborg och Rio de Janeiro, och Göteborg, den 15 september 2024

Washington Silva
Insamlingsansvarig

Föredrag under hösten: Getinge 17 september kl 14 , Vasakyrkan 29 september kl 11 och Lyse kyrka 20 oktober kl 17

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 123 904 04 52
info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia